

REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **J. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2019, č. j. KUUK/70794/2019/DS,
JID: 86513/2019/KUUK/Koe,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 5. 2019, č. j. KUUK/70794/2019/DS, JID: 86513/2019/KUUK/Koe, a rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností, ze dne 28. 3. 2019, č. j. MMCH/126522/3317/2018/ODaSČ-PP, se pro vady řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29. 5. 2019, č. j. KUUK/70794/2019/DS, JID: 86513/2019/KUUK/Koe, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 3. 2019, č. j. MMCH/126522/3317/2018/ODaSČ-PP, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 25. 11. 2018 v 17:00 hodin na silnici I/13 na km cca 58,6 ve směru na Chomutov před exitem na Jirkov, při řízení osobního motorového vozidla Mercedes Benz E200, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec 90 km/h, kdy mu byla silničním laserovým rychloměrem RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 119 km/h, po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ tedy 115 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě vyjádřil názor, že výrok o sankci je nezákonný a nepřezkoumatelný. Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu na samé horní hranici zákonné sazby, aniž by její výši odůvodnil. Správní orgán sice konstatoval, že jde o zaviněné jednání, ohrožující zájem společnosti a naplňující skutkovou podstatu. Uvedené zdůvodnění však nesouvisí se sankcí, nýbrž s výrokem o vině, neboť se jedná o podmínky odpovědnosti za přestupek. Správní orgán současně uvedl, že přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem. Polehčující okolností shledal absenci dopravní nehody, přitěžující naopak překročení nejvyšší povolené rychlosti a porušení zájmu společnosti. Dále přihlédl k míře zavinění a k osobě pachatele, osobu pachatele však nijak nepopsal. Zdůraznil, že trest musí být účelný, přičemž zohlednil skutečnost, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání. Žalobce souhlasil s tím, že absence dopravní nehody je polehčující okolností, nicméně vytkl prvostupňovému rozhodnutí, že se tato skutečnost neodrazila ve výši sankce. Správní orgán neuvedl, jakým způsobem hodnotil povahu a závažnost přestupku, neuvedl ani, zda míru zavinění a osobu pachatele hodnotil ve prospěch či k tíži žalobce. Ohledně náležitého odůvodnění ukládané sankce žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, sp. zn. 5 As 182/2016, a ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 4 As 64/2005. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně porušil zásadu zákazu dvojího přičítání, když za přitěžující okolnost považoval překročení nejvyšší povolené rychlosti a porušení zájmu společnosti. V daném případě se však jedná o znak skutkové podstaty, a tutíž nemůže být tatáž skutečnost považována zároveň za přitěžující okolnost. Správní orgán tedy zjistil jedinou přitěžující okolnost, tu však uvážil nezákonně, neboť o přitěžující okolnost nešlo. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, sp. zn. 2 As 161/2016. Vzhledem k tomu, že správní orgán zjistil jednu polehčující okolnost a žádnou přitěžující a nebyla zvážena ani povaha a závažnost přestupku ani osoba žalobce, nebylo na místě uložit sankci na samé horní hranici zákonné sazby. K uvedeným námitkám žalobce dále podotkl, že není pravdou, že by správní orgán I. stupně zohledňoval skutečnost, že se žalobce nedostavil k ústnímu jednání, v tomto ohledu žalovaný prvostupňové rozhodnutí dezinterpretoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Uvedená skutečnost nadto nemůže být hodnocena při úvaze o výši sankce, neboť obviněný má právo hájit se jak uzná za vhodné, což mu nemůže být přičítáno k tíži. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 9 As 56/2019.

3. Žalobce dále konstatoval, že správní orgán postupoval nezákonně, když v situaci, kdy zmocněnec žalobce nepřiložil k podanému odporu plnou moc, s ním nekomunikoval a předvolání k jednání, jakož i prvostupňové a napadené rozhodnutí i výzvu k doplnění odvolání, doručil pouze žalobci. Dle žalobce byly v zásadě možné dvě varianty. Buď měl správní orgán považovat žalobce za řádně zastoupeného, a tím pádem měl jeho zmocněnci doručovat veškeré písemnosti, aby se kromě jiného mohl zúčastnit ústního jednání, na které byl připraven, anebo měl správní orgán považovat žalobce za nezastoupeného. Zatímco v prvním případě by bylo rozhodnutí správního orgánu nezákonné pro nemožnost realizace práva obviněného na obhajobu, ve druhém případě by bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté, neboť nebyl-li žalobce zastoupen, nebylo podání odporu jeho domnělým zmocněncem přípustné a příkaz ze dne 28. 1. 2019 by tak nabyl právní moci.
4. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu, odkázal přitom zejména na ústavně garantované právo na soukromí. Konstatoval, že žádný právní předpis neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu takto osobní údaje zveřejňovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K námitkám nedostatečného odůvodnění uloženého trestu žalovaný konstatoval, že druh a rozmezí správního trestu za projednaný přestupek upravuje ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, přičemž nelze odhlédnout ani od ust. § 125c odst. 9 téhož zákona. Správní orgán I. stupně uvedená ustanovení respektoval a sankci uložil v zákonném rozpětí. Nyní uplatňované námitky žalobce nevznesl v odvolání, ač mu v tom nic nebránilo. Žalovaný proto odůvodnění pokuty shledal dostatečným a výši pokuty odpovídající jejímu výchovnému efektu. Argumentaci žalobce přitom shledal zmatečnou, neboť zohledňuje pouze odůvodnění rozhodnutí a nikoliv výrok samotný. Dle žalovaného je výrok o sankci plně v souladu s principem nulla poena sine lege, neboť pokuta byla uložena podle zákonných ustanovení. K tvrzené dezinterpretaci prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že absence žalobce u ústního jednání vyplývá již z obsahu správního spisu. Nejedná se však o takovou vadu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, která by měla v odvolacím řízení vliv na posouzení věci. Žalovaný shledal pokutu odpovídající závažnosti přestupku, a to zejména ve vztahu ke skutečnosti, že silnice č. I/13 je komunikací se dvěma jízdními pruhy v každém směru, na níž došlo v minulosti k několika dopravním nehodám. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 25 km/h lze zařadit mezi rizikové faktory, které zásadním způsobem ovlivňují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, což platí o to víc, neboť se nedaleko od místa přestupku nachází obchodní centrum. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, sp. zn. 10 As 36/2019, žalovaný uzavřel, že výše uvedené skutečnosti dostatečně odůvodňují výši uložené pokuty.
6. K námitce nesprávného postupu vůči zmocněnci žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně shledal v podaném odporu formální pochybení, nicméně ve prospěch žalobce odpor akceptoval s tím, že by žalobce mohl uvést svého zástupce písemně či ústně do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

protokolu při ústním jednání. K ústnímu jednání se však žalobce nedostavil, a proto byla věc projednána v jeho nepřítomnosti. Prvostupňové rozhodnutí bylo následně doručeno pouze žalobci, jakožto nezastoupenému účastníkovi řízení. Žalovaný připomněl, že zasílání různých podání bez podpisu či zaručeného elektronického podpisu nebo bez plné moci je jedním z obstrukčních a zmatečných postupů, které Ing. J. při své činnosti využívá. Uvedené postupy označil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 15. 8. 2019, sp. zn. 10 As 36/2019, a ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 As 16/2015, za zneužití práva.

7. K nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že předmětná část žaloby se netýká činnosti správních orgánů, podotkl nicméně, že publikace rozhodnutí soudů na webu Nejvyššího správního soudu je přínosná pro správní orgány i laickou veřejnost, neboť umožňuje zjišťovat právní názory soudů i námitky advokátů v daných řízeních. Odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, sp. zn. 10 As 36/2019, v němž byly tyto námitky vypořádány.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalovaného s tímto postupem souhlasil a právní zástupce žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 11. 2018 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, odbor silničního dohledu KŘPU, oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 25. 11. 2018 v 17:00 hod. v Teplicích, na silnici I. třídy č. 13, cca na 58,6 km ve směru na Chomutov před exitem na Jirkov, při řízení osobního automobilu Mercedes Benz E200, reg. zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec. S vozidlem mu byla naměřena rychlost 119 km/h (po odečtu odchylky 115 km/h). Žalobce se zaplacením blokové pokuty v příkazním řízení nesouhlasil a žádal projednání přestupku ve správním řízení. Součástí tohoto oznámení byl i úřední záznam, ověřovací list rychloměru, osvědčení o absolvování odborné přípravy pro užívání silničních rychloměrů, záznam o přestupku (výstup z rychloměru) a pořízená fotodokumentace.
11. Příkazem ze dne 28. 1. 2019, č. j. MMCH/126522/3317/2018/ODaSČ-PP, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Proti příkazu podal Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prostřednictvím pošty dne 5. 2. 2019 Ing. M. J. coby zmocněnec za žalobce coby zmocnitele odpor, který nebyl nikým podepsán a ani k němu nebyla připojena plná moc k zastupování. Následně správní orgán I. stupně přípisem ze dne 5. 3. 2019 uvědomil žalobce o pokračování v řízení a současně jej předvolal k ústnímu jednání na den 25. 3. 2019. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání žalobce nedostavil a ani případný zmocněnec žalobce, když správní orgán I. stupně veškeré úkony činil jen ve vztahu k žalobci. Během jednání byl proveden důkaz oznámením o přestupku, fotodokumentací dokladů žalobce a výstupem z rychloměru. Správní orgán I. stupně dne 28. 3. 2019 vydal rozhodnutí, č. j. MMCH/126522/3317/2018/ODaSČ-PP, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona pokutu ve výši 2 500 Kč a podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky mu uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které bylo doručováno výlučně žalobci, podal žalobce prostřednictvím pošty dne 12. 4. 2019 blanketní odvolání, které ani k výzvě správního o doplnění odvolacích námitek nedoplnil. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které bylo opět doručováno toliko žalobci a které nabylo právní moci dne 29. 5. 2019.

12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou správní orgán I. stupně sice přihlédl k odporu podanému zmocněncem žalobce, poté mu však již další písemnosti nezasílal a jednal s žalobcem jako s nezastoupeným účastníkem řízení. Tuto námitkou shledal soud důvodnou.
14. Dle ust. § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
15. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
16. Postupem správního orgánu v situaci, kdy jiná osoba za účastníka řízení učiní podání, aniž by prokázala své zástupčí oprávnění doložením plné moci, se zabýval již Nejvyššího správní soud v rozsudku ze dne 7. 5. 2009, č. j. 6 As 22/2008-73, dostupném na www.nssoud.cz, v němž shrnul: *„Nejprve je třeba konstatovat, že předmětná situace (podání odvolání „v řízení neznámým subjektem“ bez doložení plné moci) byla v soudní praxi v minulosti opakovaně řešena, a to s poměrně značně konzistentním závěrem. Již respektovaná prvorepubliková judikatura Nejvyššího správního soudu se v případě nejjasnosti ohledně procesního postavení zástupce vyslovila pod č. Boh. A 7613/28 následujícím způsobem: „Správní úřad není oprávněn odmítnout odvolání podané zmocněncem jménem strany jen proto, že k odvolání není přiložena plná moc, nýbrž úřad je povinen, má-li pochybnost o tom, zda osoba odvolání podávající byla k tomu zmocněna, straně poskytnout možnost tento nedostatek odstranit.“ Rovněž z novější judikatury vyplývá totožný přístup, např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze publikované v časopise Soudní judikatura 99/ 4: 406 „Podá-li zástupce účastníka správního řízení odvolání proti rozhodnutí a nepřipojí k němu písemnou plnou moc, ať již všeobecnou nebo speciální, je povinností správního orgánu ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního řádu vyzvat zástupce k odstranění nedostatku podání; k tomu mu stanoví lhůtu a poučí jej o možných následcích. Teprve zůstane-li výzva bez odezvy, může správní orgán prvního stupně předložit odvolání správnímu orgánu vyššího stupně k postupu podle § 60 správního řádu, jako nepřípustné odvolání, podané někým, kdo není účastníkem řízení. „Tento právní názor a uvedenou právní větu plně přebíral ve své rozhodovací praxi i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2003, č. j. 5 A 41/2001-28)“.

17. Z citovaného rozsudku je zřejmé, že jediným správným postupem správního orgánu v situaci, kdy osoba jednající za účastníka řízení nepřipojí ke svému podání plnou moc k zastupování, je vyzvat takovou osobu k tomu, aby vadu spočívající v průkazu zastoupení odstranila. Byť se uvedené závěry vztahují ke správnímu řízení vedenému dle správního řádu z roku 1967, lze je dle názoru soudu aplikovat i na nyní projednávanou věc, neboť správní řád nedoznal stran povinnosti osoby prokázat své oprávnění k zastupování oproti předchozí právní úpravě žádných změn.
18. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 7. 2. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno prostřednictvím pošty podání, z jehož obsahu je možné usoudit, že se jedná o odpor proti příkazu ze dne 28. 1. 2019, č. j. MMCH/126522/3317/2018/ODaSČ-PP. Z podání lze dále zjistit, že jej podal Ing. M. J., nar. „X“, bytem „X“, coby zmocněnec za žalobce coby zmocnitele. K předmětnému podání však nebyla přiložena plná moc k zastupování a ani vlastní odpor nebyl nikým podepsán. Za této situace měl správní orgán vyzvat ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu osobu podávající odpor, tj. Ing. M. J. coby zmocněnce žalobce, k doplnění podpisu odporu a k doplnění plné moci, neboť bez jejího doložení se jedná toliko o procesní úkon učiněný k tomu neoprávněnou osobou, který nemůže mít žádné právní následky. To však správní orgán I. stupně neučinil, odpor naopak akceptoval jako platně podaný, v řízení pokračoval a nařídil ve věci ústní jednání.
19. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud považuje uvedenou vadu řízení za vadu, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí zejména proto, že postupem správního orgánu nebylo postaveno na jisto, zda byl Ing. M. J. skutečně žalobce zmocněn k jeho zastupování v tomto řízení, resp. k tomu, aby jeho jménem podal odpor proti příkazu, kterým byl shledán vinným ze spáchání přestupku. Tato okolnost přitom měla zásadní vliv průběh řízení, neboť v případě, že by odpor nebyl podán k tomu oprávněnou osobou, stal by se vydaný příkaz uplynutím lhůty dle § 150 odst. 3 správního řádu pravomocným a vykonatelným rozhodnutím.
20. Nad rámec uvedeného soud dodává, že nebylo možné přehlédnout skutečnost, že podaný odpor nebyl ani dotyčnou osobou podepsán, jak to vyžaduje ust. § 37 odst. 2 správního řádu. I z tohoto důvodu tedy měl správní orgán I. stupně vyzvat osobu podávající odpor k odstranění vady spočívající v absenci podpisu.
21. Námitkou nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí i námitkou porušení zásady dvojího přičítání při ukládání výše sankce se soud nezabýval, neboť řízení před správním orgánem bylo postiženo takovou vadou, která podstatným způsobem ovlivnila průběh přestupkového řízení, a tedy i samotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně o spáchaném přestupku a na něj navazující žalobou napadené rozhodnutí. Vypořádání těchto námitek by proto bylo předčasné. Soud se rovněž nezabýval ani nesouhlasem se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu, jelikož sám žalobce uvedl, že se nejedná o žalobní námitku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. S ohledem na výše uvedené skutečnosti byl soud nucen výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud současně se zrušením napadeného rozhodnutí byl soud nucen zrušit ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť zjištěnou vadou řízení bylo zatíženo i řízení před správním orgánem I. stupně.
23. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky ve znění účinném od 1. 9. 2006 a dále z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky ve znění po 1. 9. 2006; a z částky 2 142 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 27. srpna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)